

Aika ajoin koemme vastustusta, milloin toisten ihmisten tahoilta, milloin omien keskeltä nousevina, ja sitten omassa sisimmässämme koettuina "pahan" juonitteluina. Paavali kertoi tämän olevan *Jumalan antama merkki* pelastuksesta, joka on osallisuutta Hänen kärsimyksensä:

"Vastustaja missään kohden säikähtämättä. Se on **Jumalan antama merkki**, heille kadotukseen joutumisesta, teille taas pelastuksesta. **Kristuksen tähden** teille on näet suotu armo, ei vain uskoa Häneen, vaan myös **kärsiä** Hänen tähtensä." – On siis armoa, että Jumala osoittaa merkkiensä kautta, että **kuulumme Hänelle.** (2.Kor.1:7) Kärsimyksen osallisuus ei ole mitenkään mielekäs asia inhimilliselle ihmiselle, mutta uskovaishenon voimme löytää perustelua ja **tarkoituksellisuutta** kärsimyksessä, nähdessämme sen olevan osallisuutta Kristuksen kärsimyksensä ja näin myös Jumalan merkinä omilleen. – Ehkäpä juuri tässä oli syy, miksi Paavali iloitsi kärsimyksistä, heikkoudestaan ja säilytti toiveikkaan, elämänmyönteisen ja alttiin palvelumielensä. On miltei ihastuttavaa katsella, mitä Jumala armosaana saikaan aikaan Paavalissa! Kuinka syvällisiä ovatkaan hänen opetuksensa Jumalan Hengen vaikutuksessa ja Kristuksen kasvamisessa hänen sydämessään! – Kuinka monet meistä tänä päivänä löytäisivät ilon sävelet, riemun tunteet ja Herran ylistyksen, jos joutuisimme vankeuteen ja ihmisten pilkan kohteiksi? – *Itse ainakin koen tarvetta kasvaa näillä kaikilla alueilla.*

Kärsimyksen keskellä - kahlehdittuna vankityrmässä - Paavali oli oppinut Jumalansa läsnäolossa, kuinka "paha" herää aina, mitä enemmän, antautuneimmin ja puhtaammin tahtoo seurata Jeesusta Kristusta. Onkin niin mielenkiintoista, miten usein "omat koirat saattavat purra." – Henkivallat, jotka tekevät työtään tottelemattomissa, (Ef.2:2) saattavat tietämättään olla juuri tällaisen merkinä. Uskovainen omassa valvomattomuudessaan saattaa siis olla pahan käytrinä, sillä inhimillisyytemme puolesta emme kykene seuramaan Jeesusta. Voima siihen ei tule meistä itsesämme, (2.Kor.4:7) vaan tarvitsemme Jumalan läheisyyttä, Hänen armoaan ja tahtoa elää kuuliaisuudessa. Jumalaa etsien saamme ymmärrystä ja Häneltä saamme pyytää viisautta. Hänen valtakuntansa ja vanhurskaan tahdon etsimisestä on seuraus, että saamme siinä ohessa kaiken muunkin. (Matt.6:33) Valvominen onkin sydämessä tapahtuvaa Jeesuksen seuraamista ulkoisista olosuhteista huolimatta. Emme voi aina ympäröivälle maailmalle mitään, mutta sisimmässä voimme keskittyä Jumalan Pyhään tahtoon, elääksemme siinä.

Paavali aloitti tämänkertaisen tekstini sanoen; "Vastustaja missään kohden säikähtämättä." – Kohdatessamme siis vastustusta, milloin mistäkin tulevana, meidän **ei tarvitse säikähtää.** Iloitkaamme kaiken keskellä merkistä, minkä Jumala on antanut Häntä vilpittömästi rakastaville uskoilleen. Mitä hedelmällisempää työtä teemme, sitä enemmän on todennäköisesti myös vastustajia. Paavali mainitsi erään kerran tästä: "Minulle on avautunut ovi **suureen ja hedelmälliseen** työhön, ja **vastustajia on paljon.**" (1.Kor.16:9)

Uskovaisuuteen, ja siinä vaeltamiseen kuuluu olennaisena osana **kärsimys Jeesuksen nimen tähden.** Luimmehan tästä osallisuudesta; "Kristuksen tähden teille on näet suotu armo, ei vain uskoa Häneen, vaan myös **kärsiä** Hänen tähtensä." – On siis armoa, että Jumala osoittaa merkkiensä kautta, että **kuulumme Hänelle.** (2.Kor.1:7) Kärsimyksen osallisuus ei ole mitenkään mielekäs asia inhimilliselle ihmiselle, mutta uskovaishenon voimme löytää perustelua ja **tarkoituksellisuutta** kärsimyksessä, nähdessämme sen olevan osallisuutta Kristuksen kärsimyksensä ja näin myös Jumalan merkinä omilleen. – Ehkäpä juuri tässä oli syy, miksi Paavali iloitsi kärsimyksistä, heikkoudestaan ja säilytti toiveikkaan, elämänmyönteisen ja alttiin palvelumielensä. On miltei ihastuttavaa katsella, mitä Jumala armosaana saikaan aikaan Paavalissa! Kuinka syvällisiä ovatkaan hänen opetuksensa Jumalan Hengen vaikutuksessa ja Kristuksen kasvamisessa hänen sydämessään! – Kuinka monet meistä tänä päivänä löytäisivät ilon sävelet, riemun tunteet ja Herran ylistyksen, jos joutuisimme vankeuteen ja ihmisten pilkan kohteiksi? – *Itse ainakin koen tarvetta kasvaa näillä kaikilla alueilla.*

"Rakkaat ystävät: Älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, aivan kuin teille tapahtuisi jotakin outoa. Iloitkaa päinvastoin sitä enemmän, mitä enemmän olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että saisitte iloita ja riemuita myös Hänen kirkkautensa ilmestyessä. Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, te olette autuaita, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki on teidän yllänne. 1.Piet.4:12-14[*JKR]

